רבא אמר אפסוקי מילתא ליה לן בה. וא"ת דאמר רבא בפרק לולב הגזול (סוכה לח: וסס) לא ניתיב ליה ברוך הבא והדר בסס ה' רב ספרא אמר אפסוקי מילתא היא זלים לן בה ויש לומר דקבלה מרב ספרא לו שמא יש להלק:

מודה רבא בלא אבה יבמי. לא אבה כתיב בספריס מדויקים וכן מוכח במסורה לא אבה ג' דסמיכי לא אבה ה' השמיחך (דברים י) לא אבה יבמי (שם כה) ישראל לא אבה לי. (תהלים פא) ויש סניס ריש פסוק במשנה תורה ולא אבה סיחון (דברים ב) ולא אבה ה' לשמוע אל בלעם (שם כג) ויש עוד פסוקים דלא שייכי לאותו מסורת ולא אבה נוסא כליו דשאול (שמואל א לא) וגם אל מלך מואב שלח ולא אבה דיפתח (שופטים יא):

עד דמטי להדי אפיה והדר אזיל. והא דאמר בהחולץ (לעיל לט: ושם) ורקא קדמנא רוקא בני דינא דמיתחזי על אדעא ובכל ספריס איתיה וכן בסנהדרין בירושלמי שמא למלוה מן המוכחר הוא דבעינן הכי. [ועי' לעיל לט: תוס' ד"ה דמתחזיא]:

הדרן עלך מצות חליצה

מתני' *מצות חליצה בא הוא ויבמתו לבית דין והן משיאין לו עצה ההוגנת לו שנאמר ° וקראו לו זקני עירו ודברו אליו (דברים כה) "וְהָיָא אֹמֶרֶת מֵאֵן יְבָמִי לְהָקִים לְאָחִיו שֵׁם בְּיִשְׂרָאֵל לֹא אָבָה יַבְּמִי" "וְנִגְּשָׁה יבמתו אליו לעיני הזקנים וְחָלְצָה נעלו מעל רגלו וְיָרְקָה בפניו" "רוק הנראה לדיינים" "וְעָנְתָה, ואמרה ככה יעשה לאיש אשר לא יִבְנֶה את בית אחיו" עד כאן היו מקרין, וכשהקרא רבי הורקנוס תחת הָאֵלֶה בכפר עיטם וגמר את כל הפרשה הוחזק להיות גומרין כל הפרשה "וְנִקְרָא שְׁמוֹ בישראל בית חלוץ הנעל" מצוה בדיינין ולא מצוה בתלמידים דבי יהודה אומר מצוה על כל העומדים שם לומר "חלוץ הנעל": **גמ'** *אמר רב יהודה מצות חליצה קוראה, וקורא, ורוצלת, ורוקקה, וקוראה מאי קמשמע לן, מתני' היא? הא קמשמע לן מצוה הכי ואי אפיך ליה לן בה, תניא נמי הכי *בין שהקרים רקיקה לחליצה מה שעשה עשוי ובין שהקרים רקיקה לחליצה לא עשה עשוי אמר אביי האי מאן דמקרי נמי חליצה לא ליקרי לדידה "לא" לחודיה "ואבה יבמי" לחודיה דמשמע אבה יבמי' אלא "לא אבה יבמי" ולא ליקרי לדידה "לא" לחודיה "חפצתי" לחודיה דמשמע חפצתי לקחתה אלא "לא חפצתי לקחתה" רבא אמר (ה) *אפסוקי מילתא היא *ואפסוקי מילתא ליה לן בה, רב אשי אשכחיה לרב כהנא דקמצטער ומקרי לה "לא אבה יבמי" אמר ליה לא סבר ליה מר להא דרבא? אמר ליה "מודה רבא בלא אבה יבמי" (א). אמר אביי האי מאן דכתב גיטא דחליצתא ליכתוב הכי "אקרינוה לדידה מן מאן יבמי עד אבה יבמי ואקרינוה לדידיה מן לא-עד-לקחתה ואקרינוה לדידה מן בכה-ועד-חלוץ הנעל" מר זוטרא משרטט וכתיב לכולא פרשה, מתקיף לה *מר בר אידי והא לא ניתן ליכתב? *והלכתא כוותיה דמר זוטרא. אמר אביי רקקה וקלטתו הרוח לא עשתה ולא כלום מאי טעמא? ורקה בפניו בעינן, הלכך הוא ארוך והיא נוצה קלטתהו הרוח איכא בפניו, היא ארוכה והוא נוץ בעינן עד דמטי להדי אפיה והדר אויל. אמר רבא *אכלה תומא ורקתה, אכלה גרגישתא ורקתה לא עשתה ולא כלום מאי טעמא? ורקה מעצמה בעינן, וליכא, *ואמר רבא צריכי דייני למיחזי רוקא בי נפיק מפומא דיבמה דכתיב "לעיני הזקנים ורקה": "ונקרא שמו בישראל בית חלוץ הנעל" מצוה בדיינין ולא בתלמידים: תניא "א"ר יהודה *פעם אחת היינו יושבים לפני רבי טרפון ובאתה יבמה לחלוץ ואמר לנו-ענו כולכם "חלוץ הנעל, חלוץ הנעל, חלוץ הנעל":

הדרן עלך מצות חליצה

מתני' עצה ההוגנת לו. כלך אצל שכמותך ואל תכנים קטנה לתוך ביתך: בלשון הקדש היו אומרים. במסכת סוטה (דף לב.) נפקא לן מקראי בפ' אלו נאמרין: בכפר עיטם. בתלמידים היושבים שם לפני רבן בשעת החליצה: **גמ'** קורלה. "מאן יבמי" (דברים כה): תורה אור וקורלה. לא חפלתי לקחתה" (שם): חולצת ורוקקה וקורלה. "ככה יעשה לאיש" (שם): המקרא את האשה בשעת חליצתה: מודה רבא בלא אבה יבמי. דבעינן שלא יפסיק דאי מפסיק משמע דהאי "לא" אריש קאי דאמרה "מאן יבמי להקים לאחיו שם בישראל לא אבה יבמי" אלא "לא" לחודיה "חפצתי" לחודיה דמשמע חפצתי לקחתה אלא "לא חפצתי לקחתה" אלא "לא אבה יבמי" לחודיה דמשמע אבה יבמי אלא "לא אבה יבמי" ולא ליקרי לדידיה "לא" לחודיה "חפצתי" לחודיה דמשמע חפצתי לקחתה אלא "לא חפצתי לקחתה" רבא אמר (ה) *אפסוקי מילתא היא *ואפסוקי מילתא ליה לן בה, רב אשי אשכחיה לרב כהנא דקמצטער ומקרי לה "לא אבה יבמי" אמר ליה לא סבר ליה מר להא דרבא? אמר ליה "מודה רבא בלא אבה יבמי" (א). אמר אביי האי מאן דכתב גיטא דחליצתא ליכתוב הכי "אקרינוה לדידה מן מאן יבמי עד אבה יבמי ואקרינוה לדידיה מן לא-עד-לקחתה ואקרינוה לדידה מן בכה-ועד-חלוץ הנעל" מר זוטרא משרטט וכתיב לכולא פרשה, מתקיף לה *מר בר אידי והא לא ניתן ליכתב? *והלכתא כוותיה דמר זוטרא. אמר אביי רקקה וקלטתו הרוח לא עשתה ולא כלום מאי טעמא? ורקה בפניו בעינן, הלכך הוא ארוך והיא נוצה קלטתהו הרוח איכא בפניו, היא ארוכה והוא נוץ בעינן עד דמטי להדי אפיה והדר אויל. אמר רבא *אכלה תומא ורקתה, אכלה גרגישתא ורקתה לא עשתה ולא כלום מאי טעמא? ורקה מעצמה בעינן, וליכא, *ואמר רבא צריכי דייני למיחזי רוקא בי נפיק מפומא דיבמה דכתיב "לעיני הזקנים ורקה": "ונקרא שמו בישראל בית חלוץ הנעל" מצוה בדיינין ולא בתלמידים: תניא "א"ר יהודה *פעם אחת היינו יושבים לפני רבי טרפון ובאתה יבמה לחלוץ ואמר לנו-ענו כולכם "חלוץ הנעל, חלוץ הנעל, חלוץ הנעל":

הדרן עלך מצות חליצה

הגירסא: אמר רבא אכלה תומא ורקה לא כלום היא מ"ם ורקה מעצמה בעינן. פי' לא כלום וכאילו לא רקקה כלל וצריכה [רקיקה] פעם אחרת מעצמה. פירוש אם לא רקקה קי"ל דרקיקה לא מעכבת:

הגהות הב"ח

(ה) גמ' רבא אמר (אפסוקי מילתא וכו' ליה) * תוספת ל"ל לן בה) תל"מ וכ"ב בירוש' דאשר אפסוקי מילתא היא ואפסוקי מילתא ואינו אפסוק ליה לן בה:

* מאן יבמי וכו' ליקרא בפ"ג

הגהות הגר"א

(א) גמ' בלא אבה יבמי. כ"כ וכו' זוכל דאמר ר"ז כל מרתי בגילה כו'. כ"ה גירסת ר"ח ומתכ"ם (ופי' רש"ם וכשב"ל וכ"ל):

[פס ולעיל קה.]

סוכה לט. פ"ם

גליון הש"ס

גמ' מקקיף לה מר בר רב אידי. גירסת כ"י"ם וכרא"ם מר בר רב אחי:

דברים כה: ל

לעיל קמ:

[תוס' פ"ב] *לעיל קמ: קדושין יה

תוס' חד מקמאי

מכרין לפיכך כתבין גם חליצה וגם מיאון אעפ"י שאין מכרין חיישינן לב"ד פועלין ובחלוצה (פ') [הרי"ף] ו"ל מוחלפת

נוסחא

• סדר תרנ"ק התל"ב

• קרי"את הפסוקים הקטנים תל"ב

נוסחא אביי/רבא מאן דמקרי/ מאן דכתב-לגרש ד"ק בקרי"את הפסוקים, אמ"ר נכתבו חלוקים אות יש לקרוא הקרי"אות הפסוקים לא לחפסיק בין מילים מסוימות

נוסחא פרטי דינים הקרי"אים לדוק